

[Christmas Møller.]

den Situation, at jeg kunde lykønske Regeringen til Valget. Det kan jeg ikke, fordi jeg synes, det er kedeligt, at denne Regering fik det Valg; men det kunde da ikke falde mig ind ikke at erkende, at Valget var et godt Valg for Regeringen. Stillingen maa gøres op paa den Maade, at naar man skal sammenligne Partiernes Styrke, maa man medtage den Stemmetilvækst, der var fra 1932 til 1935. Den er i Vælgertallet paa 140 000, det er 7—8 pCt., og lægger man 7—8 pCt., for at tage en raa Gennemsnitsberegning, til hvert Partis Stemmetal fra 1932, kommer man til Fremgang eller Tilbagegang. Og dèr er det jo klart, at Det konservative Folkeparti er gaaet tilbage, at Venstre er gaaet tilbage, at Det radikale Venstre — hvad maaske vil undre de Herrer lidt mere — ogsaa er gaaet tilbage — thi naturligvis skal det jo ikke være et hensygnende og hendøende Parti... (*Afbrydelse*: Nej... nej), men naar det saa ikke faar Stemmetilvækstens Procent, saa er det jo ingen Tvivl; at Retsstatspartiet (*Borgbjerg*: Ogsaa de Konservative)... ja, det har jeg sagt, hvis den højtærede tidligere Undervisningsminister — han er højtæret endnu nogle Maaneder paa den Konto — havde hørt efter, vilde han have hørt, at det har jeg sagt. Altsaa, Retsstatspartiet er inde i den samme Gænge, og saa er Stillingen den, at Valget betyder Fremgang saa at sige alene for Socialdemokratiet. Det er fuldkommen klart og ligetil.

Jeg tror ogsaa, man dog har Lov til at udtrykke det paa den Maade, at ser vi paa vort Lands politiske Historie og ser den i Perioder, hvad rimeligt er, tager det afgørende Valg den 21. September 1920 — jeg tager udtrykkelig ikke Aprilvalget i 1920, som var et Panikvalg, som man i alt Fald kan hævde var det —, saa vil man se, at Stillingen er den, at Venstre havde 411 000 Stemmer da og har 294 000 nu, at de Radikale havde 147 000 da og har 151 000 nu, at Det konservative Folkeparti havde 216 000—217 000 da og har 292 000—293 000 nu — saadan just i Sammenligning med Det radikale Venstre kan det jo dog gaa —, og ser man paa Stillingen, maa man erkende det, som er det faktiske, og som jeg ønsker saa stærkt som muligt at understrege, at det er Socialdemokratiet i Danmark, som med en Stemmefremgang fra 390 000 Stemmer den 21. September 1920 til 760 000 i Dag har taget hele Fremgangen.

Jeg tror ikke, det er megen Nytte til

ikke at erkende Tingen, som den er, og jeg for mit Vedkommende ønsker i hvert Tilfælde at gøre det og sige, at den Kendsgerning, at Socialdemokratiet fik 46,12 pCt. af det samlede Antal afgivne Stemmer, kan ikke føre til andet, end at hver den, der har en anden politiske Betragtning, hver den, der mener, at Socialdemokratiets Udvikling og Socialismens større og større Magtudfoldelse i Samfundet er en Ulykke, vil sige, at Arbejdet imod dette maa gøres endnu stærkere, endnu kraftigere end tidligere.

Valgkampen blev, som det allerede er sagt, ført paa den nuværende Statsministers Navn og Person. De, der kender ham, saaledes som jeg mener at gøre det, fra hans offentlige Virke, kan egentlig ikke rigtig forstaa det, men maa erkende det som den Kendsgerning, det er. Man førte Valgkampen paa, at man ikke skulde skifte Heste midt i Vadedstedet — saa gik det jo dog hverken værre eller bedre —, det var ikke Hesten, der ikke skulde skiftes, det var Hestene —, end at der var fem, som efter Valget af Statsministeren selv fik Udgangsøgets Navn præget paa sig. Og man lægger Mærke til ved Ministerskiftet, at de to afgørende Fagministerier, paa hvilke man kan sige Valget er vundet, nemlig Socialministerens og Handelsministerens, hvor ved Siden af Statsministeren Sejrherreren jo var det nuværende ærede Medlem Hr. Hauge, det var dèr, man skiftede Hestene.

Nu skal en Opposition ikke blande sig i dette Spørgsmaal uden ud fra en politisk Betragtning; men vi har Lov til at sige, at Ministeriets Omdannelse skaber for Tinget her og for Offentligheden et andet Ministerium Stauning end det foregaaende, med en anden Farve over sig, med en anden Politik ogsaa i det lange Løb. Paa Socialministerens Plads er sat den ledende Fagforeningspolitiker, paa Handelsministerens Plads er sat den ledende Fagforeningspolitiker. Og selv om det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch nu, rosende, sagde til Ministrene, at de alle havde stillet deres Portefeuiller til Raadighed, at de havde vist et saadant Samfundssind og Statssind, saa har man dog vel Lov til at sige, at saadan den rene Historieskrivning har det vist næppe været; der er sikkert nogle af de tidligere Ministre, der, om jeg saa maa sige, er blevet gaaet.

Man kan i hvert Fald, uden at det er dementeret, læse, at Landstingsmand Charles Petersen var ude efter Friis-Skottes Taburet. Man kan, uden at det er blevet de-